

عنوان مقاله:

حماسه و نشانه هایش در شعر عاشقانه فریدون مشیری

محل انتشار:

اولین کنگره علمی بین المللی فرهنگ، زبان و ادبیات (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

علی اصغر باباصفیری - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

میترا بیغمی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد سیرجان

خلاصه مقاله:

شعر فریدون مشیری همواره از منظر هنر رمانتیک و در مقام نمونه‌های از شعر عاشقانه‌ی معاصر ایران معرفی و تحلیل شده است. پرداختن به مضامین عاشقانه و همچنین وفاداری به ارکان و بحرهای شعر کلاسیک این نگاه را تقویت کرده است. او هرچند نسبت به شعر نو و ظرفیتهای محتوایی دیگر شعر فارسی معاصر نگاهی تصدیق کننده داشت، اما هنوز ظرفیتهای کشف نشده‌ی او را در شعر کلاسیک جست و جو میکرد که شاید در کشف و معرفی آنها نیز تا حد زیادی موفق بوده باشد. بی هیچ تردیدی محتوای مربوط به رمانتیسم و عاشقانه‌سرایي مقدار قابل توجهی از ظرفیت های شعر مشیری را تسخیر کرده و به خود اختصاص داده است. اما پرسشی که در کار این شاعر تا کنون مورد غفلت واقع شده این است که مشیری تحت چه ساز و کاری جهان شعری اش را میسازد به عبارت دیگر می - توان پرسید که شعر عاشقانه‌ی او ذیل چه بصیرت و جهان بینی ای تعریف میشود. مشیری صرفاً وقایع نگار رویدادهای عاشقانه و وصف حالات عاشق و معشوق نیست. در نظر او شعر به سمت بزرگترین آرمانها و ایده‌های ناب بشری تعالی مییابد و در این مسیر انسان، قهرمان بی چون و چرای جریانی است که او را به ابدیت پیوند می - زند. شعر مشیری در این مسیر از تواناییهایی استفاده می کند که در حماسه‌سرایي وجود داشته است. اغراق، توصیف ناب رویارویی ها، جدالهای قهرمانانه و همچنین انتخابهای گزینهای هستیشناسانه ای که پیش پای انسان معاصر قرار می گی رد، نمونه هایی است از استفاده‌ی بهینه شاعر از ظرفیتهای حماسه‌پردازی در شعر غنایی. مقاله‌ی حاضر کوشیده که به میانجی بررسی ساز و کاری که در آن مشیری از عناصر حماسی برای پرورش شعر عاشقانه‌ی خود استفاده میکند، راهکارهایی را برای پژوهشهای آتی ارایه کند.

کلمات کلیدی:

حماسه، رمانتیسم ادبی، نشانه شناسی، بازنمایی، مشیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/656742>

